

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

Poz.: 383—z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie formy zapewnienia w postępowaniu karnem przez świadków, biegłych, tłumaczy i przysięgłych zgodnego z prawem spełnienia ich obowiązku. 757

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

- Poz.: 384**—Sprawiedliwości i Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 25 czerwca 1929 r. o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w sprawach karnych. 759
- 385**—Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie doręczania pism sądowych przez policję państwową w sprawach karnych 762
- 386**—Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o wykonywaniu egzekucji w sprawach karnych przez organa gminne 763
- 387**—Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie przekształcenia instytucji opiekunów sądowych na kuratorów nieletnich przy sądach grodzkich i przy sądach dla nieletnich. 764
- 388**—Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 18 czerwca 1929 r. o należnościach przysięgłych 764
- 389**—Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach świadków, biegłych i tłumaczy w sprawach karnych 765
- 390**—Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 25 czerwca 1929 r. o należnościach za konwojowanie osób i rzeczy oraz za przechowanie rzeczy 768
- 391**—Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. dotyczące taksy za doręczanie wezwań i innych pism sądowych w sprawach karnych 769
- 392**—Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. o opłatach za odpisy z akt sądowych w sprawach karnych 770
- 393**—Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie kosztów utrzymania w więzieniach osób tymczasowo aresztowanych i osób skazanych 770
- 394**—Sprawiedliwości z dnia 25 czerwca 1929 r. w sprawie wprowadzenia togi i biretu jako stroju urzędowego dla sędziów i prokuratorów przy rozprawach 771

383.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 25 czerwca 1929 r.

w sprawie formy zapewnienia w postępowaniu karnem przez świadków, biegłych, tłumaczy i przysięgłych zgodnego z prawem spełnienia ich obowiązku.

Na podstawie art. 112, 141 § 1 i 391 § 3 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r.

(Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) i uchwały Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1929 r. zarządzam co następuje:

§ 1. Dla osób, które nie składają przysięgi z zachowaniem form, przewidzianych w art. 111 (141, 391 § 3) kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313), wprowadza się w postępowaniu karnem określone niniejszym rozporządzeniem formy zapewnienia, że obowiązek świadka, biegłego, tłumacza lub przysięgłego spełnią zgodnie z prawem. Przed odebraniem zapewnienia sędzia (przewodniczący) uprzedza

składających zapewnienie w myśl art. 113 § 3 i art. 112 § 2 (141) k. p. k. Przepis art. 113 § 1 (141) k. p. k. ma odpowiednie zastosowanie.

§ 2. Wyznawcy religii mahometańskiej (muzułmańskiej) składają przysięgę w następujących rotach:

Rota dla świadków:

„Przysięgam Panu Bogu Wszchemogącemu i Wszchwidzącemu przed Świętym Jego Koranem, że będę mówił szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadome. Tak mi Panie dopomóż. Wałlahi, Billahi, Tałlahi”.

Rota dla biegłych (tłumaczy):

„Przysięgam Panu Bogu Wszchemogącemu i Wszchwidzącemu przed Świętym Jego Koranem, że powierzone mi obowiązki biegłego (tłumacza) wykonam z całą sumiennnością i bezstronnością. Tak mi Panie Boże dopomóż. Wałlahi, Billahi, Tałlahi”.

Podczas wygłaszania rot przysięgający ma nakrytą głowę.

Użycie „Koranu” do ważności przysięgi nie jest konieczne. Jeżeli jednak w sądzie znajduje się Koran, należy Go przed przysięgającym złożyć na stole, otwarty na dowolnej stronie. Przysięgający podczas wygłaszania roty może położyć rękę na Koranie lub podnieść do góry wskazujący palec prawej ręki, a po wygłoszeniu roty ucałować Koran. Zachowanie tych form podnosi świętość przysięgi.

§ 3. Osoby wyznania karaimskiego wygłaszają rotę przysięgi jako świadkowie według art. 111 § 1, jako biegli (tłumacze) według art. 133 § 1 kodeksu postępowania karnego, trzymając obie ręce opuszczone w dół i nie nakrywając głowy.

Do ważności zapewnienia nie jest konieczne, ani dodanie na końcu przysięgi wyrazów liturgicznych „Ant etém adyndán Tenrynń Amen”, ani ucałowanie po przysiędze księgi Pisma Świętego „Tojra”. W miarę możliwości należy jednak zachować te formy podnoszące świętość przysięgi.

§ 4. Od osób należących do związków wyznaniowych menonitów, baptystów, ewangelicznych chrześcijan i adwentystów Dnia Siódmego, którym ich religia nie dozwala składania przysięgi, odbiera się przysiężenie w formie uroczystej następującej:

Sędzia (przewodniczący) odbierający przysiężenie wygłasza następującą formułę zapytania:

Formuła dla świadków:

„Zgodnie z nauką Chrystusa Pana, która nakazuje, aby mowa wasza była tak — tak, nie — nie, pytam się Pana (Panią), czy jako świadek będziesz mówił (a) szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co ci jest wiadome? — odpowiedz Pan (Pani) szczerem: tak!”.

Formuła dla biegłych (tłumaczy):

„Zgodnie z nauką Chrystusa Pana, która nakazuje, aby mowa wasza była: tak — tak, nie — nie, pytam się Pana (Panią), czy powierzone ci obowiązki biegłego (tłumacza) wykonasz z całą sumiennnością i bezstronnością? — odpowiedz szczerem: tak!”.

Po wygłoszeniu formuły zapytania przez sędziego składający przysiężenie odpowiada jednym słowem „tak”.

§ 5. Osoby nienależące do żadnego prawnie uznanego wyznania i osoby należące do wyznań, którym ich religia nie dozwala składania przysięgi, a niewymienione w § 4, składają uroczyste przysiężenie w następujących rotach:

Rota przysiężenia dla świadków:

„Przysięgam uroczyście, że będę mówił szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadome”.

Rota przysiężenia dla biegłych (tłumaczy):

„Przysięgam uroczyście, że powierzone mi obowiązki biegłego (tłumacza) wykonam z całą sumiennnością i bezstronnością”.

Podczas wygłaszania roty, przysięgający trzyma obie ręce opuszczone w dół, a po jej wygłoszeniu potwierdza przysiężenie podaniem ręki sędziemu (przewodniczącemu składu sądu). Podanie ręki nie jest konieczne do ważności przysiężenia.

§ 6. Osoby nienależące do żadnego prawnie uznanego wyznania mogą oświadczyć, że według ich przekonań religijnych odpowiada im bardziej, niż przysiężenie, przewidziane w § 5, zachowanie jednej z form, przewidzianych w art. 111 k. p. k. lub w §§ 2, 3, 4 niniejszego rozporządzenia (rozmaite sekty nieuznane). Osoba korzystająca z tego prawa winna oświadczyć, którą formę wybiera i wyjaśnić z jakiego powodu (przynależność duchowa do sekty chrześcijańskiej, niechrześcijańskiej). Świadka lub biegłego (tłumacza) należy uprzedzić, że wyjaśnienie udziela pod odpowiedzialnością za nieprawdziwe zeznania (art. 107, 141 k. p. k.).

§ 7. Przepisy §§ 2 — 6 mają odpowiednie zastosowanie do form zapewnienia, składanych przez przysięgłych.

Przewodniczący w razie potrzeby rozdziela przysięgłych na grupy według ich wyznań i odbiera od każdej z osobna zapewnienia, wygłaszając formułę stosownie do okoliczności w liczbie mnogiej lub pojedynczej.

Do formuły, przewidzianej w art. 391 § 1 k. p. k., przysięgły dodaje w wypadku, przewidzianym w § 2 rozporządzenia niniejszego, wyrazy „Wałlahi, Billahi, Tałlahi”, w wypadku zaś, przewidzianym w § 3 rozporządzenia niniejszego może dodać wyrazy: „Ant etém adyndán Tenrynń Amen”.

W wypadku, przewidzianym w § 4, formułę, przewidzianą artykułem 390 k. p. k., rozpoczyna się zapytaniem jak w § 4, poczem następują wyrazy „ pytam się Panów (Pana), czy w sprawach ” i dalej jak w art. 390 k. p. k., kończąc wyrazami — „odpowiedzcie (odpowiedz Pan) szczerem: tak”. Przysięgły odpowiada jednym słowem „tak”.

W wypadku, przewidzianym w § 5, przewodniczący rozpoczyna formułę wyrazami „Przysiężacie (Przysiężasz Pan) uroczyście ” — przysięgły zaś zapewnia wyrazami „Przysięgam uroczyście”.

§ 8. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1929 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Świtalski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Car*

384.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI i MINISTRA POCZT I TELEGRAFÓW

z dnia 25 czerwca 1929 r.

o doręczaniu pism sądowych przez pocztę w sprawach karnych.

Na podstawie art. 651 kodeksu postępowania karnego z dnia 19 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) oraz art. 23 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafii i telefonii (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 378) zarządza się co następuje:

§ 1. Pisma sądowe w sprawach karnych, przeznaczone dla adresatów — w miejscowym okręgu doręczeń urzędów pocztowych i w okręgu doręczeń pocztowych listonoszów wiejskich, doręcza poczta na całym obszarze Państwa jako polecane za zwrotnym poświadczeniem odbioru.

Pisma przeznaczone do doręczenia przez urzędy pocztowe poza miejscem siedziby wysyłającego sądu są wolne od opłaty.

Pisma przeznaczone do doręczenia adresatom w siedzibie sądu wysyłającego podlegają taryfowym opłatom pocztowym.

Opłaty pocztowe będą notowane w wysokości należnej za przesyłki polecane za zwrotnym poświadczeniem odbioru w aktach sprawy jako koszta postępowania karnego (art. 566 lit. a) k. p. k.).

Przy doręczaniu pocztą można zarządzić także doręczenie pośpieszne („express”); za takie przesyłki musi być jednak przy wysłaniu uiszczona taryfowa opłata pocztowa przez naklejenie odpowiednich znaczków pocztowych.

§ 2. Pisma sądowe adresowane do miejscowości, położonych w zamiejscowym okręgu doręczeń urzędu pocztowego i do miejscowości, do których listonosz wiejski nie dochodzi, będą zwracane przez urząd pocztowy wysyłającemu sądowi. Powód zwrotu oznaczony będzie zapomocą przyklepionej na przesyłce kartki z napisem „Sądowi . . . w . . . zpowrotem, ponieważ wymieniona w adresie miejscowość znajduje się poza okręgiem doręczeń pocztowych”.

§ 3. Pisma sądowe, przeznaczone do doręczenia przez pocztę, należy wysyłać przesyłkami poleconymi za zwrotnym poświadczeniem odbioru i oddawać urzędowi pocztowemu zamknięte pieczęcią urzędową. Na zewnętrznej stronie przesyłki należy prócz dokładnego adresu umieścić: nazwę wysyłającego sądu, datę pisma (wyroku, postanowienia, zarządzenia) cyframi, sygnaturę sprawy, a jeśli jest więcej pism z tej samej daty, oznaczenie kolejności cyfrą (np. 15/10 29. III. 2. K. 1250/29 - II), oraz napis (u dołu) „Polecony za zwrotnym poświadczeniem odbioru” i „sprawa karna wolna od opłaty pocztowej” (§ 1 ust. 2) lub „opłata pocztowa ryczałtowa” (§ 1 ust. 3). Ponadto, jeżeli przesyłka zawiera wezwanie na termin, należy na zewnętrznej jej stronie umieścić napis „Termin dnia . . .”.

Do umieszczenia powyższych napisów należy używać stosownych pieczętek.

§ 4. Do każdej przesyłki należy dołączyć formularz zwrotnego poświadczenia odbioru (pokwitowania) według załączonego wzoru Nr. 1. Sekretarz sądowy wypełnia nazwę sądu oraz wpisze w części 1 wzoru datę pisma (wyroku, postanowienia, zarządzenia) cyframi, sygnaturę sprawy, a jeśli wysłano więcej pism z tej samej daty, oznaczenie kolejności cyfrą, oraz adres odbiorcy.

Rozmieszczenie tekstu wzoru będzie przystosowane do jego formatu.

Zwrotne poświadczenia odbioru koloru zielonego winny być przytwierdzone do zewnętrznej strony przesyłki w ten sposób, aby bez oddzielania poświadczenia można było na nim umieścić odcisk datownika urzędu nadawczego (§ 5 ust. 3), oraz aby poświadczenie można było oddzielić od przesyłki bez obawy jej uszkodzenia.

§ 5. Sąd wpisuje każdą przesyłkę pocztową do pocztowej książki nadawczej (wzór Nr. 2) z podaniem sygnatury sprawy (§ 4 ust. 1), nazwiska adresata i miejsca przeznaczenia.

Urząd pocztowy, przyjmujący przesyłkę, wpisze pocztowy numer nadawczy, tudzież potwierdzi odbiór swym podpisem i wyciśnięciem datownika.

Urząd pocztowy (agencja), po dokonaniu tych czynności, jako też innych czynności przewidzianych przy przyjęciu poleconych przesyłek listowych, winien na odwrotnej stronie zwrotnego poświadczenia odbioru umieścić odcisk datownika i numer przesyłki według wpisu do książki przyjęć przesyłek poleconych (§ 4 ust. ost.).

Do czuwania nad nadejściem zwrotnego poświadczenia odbioru służy siódma przedziałka pocztowej książki nadawczej. Do tej przedziałki należy wpisywać na podstawie zawiadomienia o doręczeniu dzień skutecznego doręczenia.

§ 6. Urząd pocztowy, w którym oddano przesyłkę sądową poleconą, prześle ją do urzędu pocztowego miejsca przeznaczenia, ten zaś ostatni zarządzi doręczenie przesyłki przez listonosza, który przy doręczeniu stosować powinien przepisy zawarte w następujących paragrafach.